

Maria Adolfsson

TOTUUKSIA, VALHEITA
JA SEURAUKSIA

TAMMI

Maria Adolfsson:

Harha-askel (2018, suom. 2019)

Myrskyvaroitus (2019, suom. 2019)

Meren ja pirun välissä (2020, suom. 2020)

Juokse tai kuole (2021, suom. 2021)

Syöksyvirtaus (2022, suom. 2022)

Välttämätön paha (2023, suom. 2024)

Vaikene kuin muuri (2024, suom. 2025)

Totuuksia, valheita ja seurauksia (2025, suom. 2026)

Maria Adolfsson

**TOTUUKSIA, VALHEITA
JA SEURAUKSIA**

TAMMI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos *Sanning, lögn och konsekvens*
ilmestyi 2025.

Copyright © Maria Adolffsson, 2025

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier
Rights, Stockholm, Sweden

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Terhi Vartia 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7747-9

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

*Mahdolliset samankaltaisuudet
elävien tai kuolleiden henkilöiden
kanssa ovat täysin tahallisia.
Tapahtumia on kuitenkin
muokattu hieman.*

PROLOGI

– Syytetylle määrätään täten ehdollinen tuomio sekä kuusi-kymmentä päiväsakkoa à sata kruunua. Tämä on kärjää-oikeuden päätös.

Kärjääoikeuden puheenjohtaja kerää paperit pöydältä, napsauttaa kuulakärkikynän kiinni ja työntää sen pikkutakin povitaskuun. Katselen, kun hän nutristaa suutaan kuin mieltien, pitäisikö lähteä vai jäädä.

Sitten hän kumartuu eteenpäin ja katsoo minua tiukasti silmälasiansa yli.

– Ihan henkilökohtaisena neuvona kehottaisin syytettyä hakeutumaan vapaaehtoisesti jonkinlaiseen hoitoon, vaikkapa vihanhallintaterapiaan. Oikeus ei mahdollisella seuravalla kerralla näet suhtaudu yhtä suopeasti.

Hän vaikenee hetkeksi ja lisää sitten:

– Onnea matkaan.

Kuvittelenko vain, vai kaartuuko toinen suupieli vähän ylöspäin? Vastentahtoiseen hymyyn, tai sitten inhon irvistykseen.

– Kiitos, mutisen pää painuksissa.

Kymmenen minuuttia myöhemmin seison oikeustalon edessä asianajajani kanssa. Emil Santesson vilkaisee puhe-linta ja oikoo päällystakin kaulusta.

– No niin, hän sanoo. – Tulos oli kyllä niin hyvä kuin toi-

voa saattoi. Asianhaarat huomioon ottaen.

En sano mitään. Vaikka oikeassa hän varmaan on. Asianhaarat, niin kuin muut ne näkevät, on ilmeisesti arvioitu lieventäviksi muttei ihan niin lieventäviksi, että olisin selvinnyt nuhteitta. Päiväsakkoja olin tiennyt odottaa; Santesson oli tehnyt sen selväksi, mutta muuhun en ollut valmistautunut.

– Vihanhallintaterapiaa, mutisen. – Enpä oikein tiedä...

– Laitan sinulle muutaman nimen, Santesson keskeyttää samalla kun hänen puhelimensa piippaa. – Nyt kannattaa hoitaa tilanne kuntoon ja selvittää nuo... ongelmasi. Emme varmaan halua seistä tässä taas parin kuukauden päästä, vai mitä?

Nyökkään ensin ja pudistan sitten päätä osoittaakseni, että ymmärrän ja olen samaa mieltä, ja Santessonin puhelin piippaa taas. Kasvoilla näkyy toisaalta stressi, toisaalta päättäväisyys, kun hän pakottautuu jäämään vielä hetkeksi siltä varalta, että minulla on kysyttävää, mutta ajatuksissaan hän on jo kaukana.

Ilme on minulle kovin tuttu, mutta tällä kertaa en tunne tarvetta kiljua täyttä kurkkua. Olen yhtä helpottunut kuin Emil Santesson, kun tiemme nyt eroavat.

– Kiitos paljon, sanon, ojennan käden ja hymyilen puoliväkisin.

– Lähetän terapeuttien nimiä sähköpostitse heti lounaan jälkeen, Santesson sanoo. – Pidähän huoli itsestäsi.

Pidähän huoli itsestäsi.

Sanat herättävät ajatuksia joita ei pidä herättää ja lähettävät vihanväristyksen otsalohkosta sieraimiin ja niistä ulos.

Nyökkään kuuliaisesti.

Täytyy soittaa sille terapeutille heti, ajattelen katsellessani, kun Santesson takinliepeet liehuen ja puhelin tiukasti korvaa vasten harppoo tiehensä.

LUKU 1

Ensimmäinen käynti

– No niin, mikä sinut sai tulemaan tänne?

Nainen minua vastapäätä painautuu mukavaksi kulu-
neen pyörivän nojatuolinsa selkänöjaa vasten, ottaa pienen
muistiinpanovihkon käteen ja ristii jalkansa.

Muodollisuudet on jo hoidettu: kymmenen kerran lyhyt-
terapia tiistaisin ja torstaisin viiden viikon ajan. Mahdollisista
peruutuksista alle vuorokauden varoitusajalla joutuu maksa-
maan. Olen valinnut maksutavaksi mobiilisovelluksen. Tun-
tuu jotenkin normaalimmalta tai ainakin vähemmän dra-
maattiselta, jos maksan näistä kekkereistä niin kuin maksai-
sin lounaan.

Nyt peilaan hänen liikkeitään, painaudun selkänöjaa vas-
ten, ristin jalkani, heilutan hieman jalkaa. Puhelin on kiinni
mutta pidän sen sylissä.

Nainen hymyilee.

Minäkin yritän hymyillä.

– En oikein tiedä, vastaan.

Valhe.

Kärjääoikeuden puheenjohtaja ei suinkaan ole ainoa, joka
on neuvonut hakemaan apua. Viime viikkoina kaikkiaan
kuusi elämästäni enemmän tai vähemmän tietävää ihmistä
on suositellut samaa.

Kannattaisi jutella jonkun kanssa. Seuraa ahdistava hil-
jaisuus. Tällaisiako kaikki ne kymmenen tuntia ovat, jotka
joudumme viettämään yhdessä? Nainen rennon kiinnostu-

neena Birkenstockiaan heilutellen. Minä kuulusteltavan tuolissa jäykkänä ja epäluuloisena.

Muistiinpanovihko on edelleen avaamattomana psykologin polvella, mutta kynä on täydessä valmiudessa. Ja pienenellä pöydällä vieressäni on kuin onkin paperinenäliinoja. Asiaankuuluvasti.

Koko asetelma saa suupielet kiristymään, ja hetken jo miehen hämmentyneenä purskahdanko pian nauruun vai pillahdanko itkuun.

Pakko kuitenkin vastata, muistutan itseäni, pakko sanoa jotain nyt.

– Viime aikoina on tapahtunut kaikenlaista, enkä ole voinut kovin hyvin, yritän.

Saan vastineeksi myötätuntoisen nyökkäyksen.

– Entä miten se on käynyt ilmi? Mainitsit puhelimesta, että teit jotain sellaista jonka vuoksi jouduit kärjääoikeuteen ja sait päiväsakkoja.

– Jotka olen maksanut, sanon heti. – Viimeistä äyriä myöten.

Nainen nyökkää muttei sano mitään. Ilmeisesti hän odottaa, että jatkan. Epäröin taas. Nyt täytyy valita sanansa tarkkaan.

– Mutta totta puhuen olen sanonut ja tehnyt viime aikoina paljon sellaista jota... Joka ei ehkä ollut kovin tarkkaan harkittua. Joka on kohdistunut muihin ihmisiin. Kun olen jostain syystä ollut niin... vihainen. Vastaavaa ei ole ennen tapahtunut, lisäksi vielä.

– Kuulostaa siltä, että olet joutunut kamppailemaan moneenlaisien tunteiden kanssa. Ehkä surun, pelonkin.

– Ehkä, mutisen torjuvasti. – Enimmäkseen olen kuitenkin vihainen. Se tässä on ongelmana.

Nainen hymyilee taas ja nojautuu eteenpäin.

– Kuulehan, Astrid. Siinä tapauksessa sinun kannattaisi varmaan kertoa, mitä on tapahtunut. Mikä sinut on saanut reagoimaan kuvaamallasi tavalla.

Tukahdutan huokauksen.

– En oikein tiedä mistä aloittaa, sanon ja levitän käteni niin että puhelin putoaa lattialle.

Sitä nostaessani ehdin hetken miettiä miten asetan sanani, jotta tarina pysyy uskottavasti kasassa.

Jotta hän jaksaa kuunnella.

Äkkiä kaikki tuntuu täysin järjettömältä. Miksi minun pitää istua täällä avautumassa asioistani, joissa ei ole mitään erikoista eikä etenkään jännittävää. Viedä kymmenen tuntia ihmiseltä, joka opiskeluaikoinaan varmasti perehtyi psykologian kiehtovimpiin tapauksiin ja diagnooseihin, ihmiseltä jolla oli kunnianhimoiset tavoitteet pelastaa potilaat omalta itseltään ja joka nyt sitten joutuu viettämään päivänsä pyörivässä tekonahkaisessa nojatuolissa kuuntelemassa keskiikäisten naisten valitusta kohtalostaan.

Aina ei suju niin kuin toivoisi, ajattelen ja vilkaisen psykologia. Ei sinulla eikä minulla.

Ääneen sanon:

– Miten kaukaa siis pitäisi aloittaa?

– Niin kaukaa kuin tahdot. Ja voit aloittaa mistä kohdasta vain, aikajärjestyksellä ei ole väliä.

Mietin sanoja hetken. ”Aikajärjestyksellä ei ole väliä...”

Onko millään tapahtuneella väliä? Onko siinä mitään järkeä että istun täällä tuhlaamassa molempien aikaa?

Entä miksei nainen voi esittää suorita kysymyksiä? Mieluiten sellaisia, joihin voi vastata kyllä tai ei.

Mitä hemmettiä minä nyt sanon?

Avaan jo suun vastustaakseni mutta sitten häkellyn ja istun ääneti kunnes hiljaisuus käy sietämättömäksi.

Sitten kuulen ryhtyväni puhumaan.

LUKU 2

Sinä elokuisena iltapäivänä metsänreunan ja rannan välissä kaikki muuttui.

Tai jos tarkkoja ollaan niin kaikki alkoi jo pari kuukautta aiemmin eräänä kesäkuun aamuna, kun tulin suihkusta ja löysin mieheni makuuhuoneesta viikkaamassa päättäväisesti viimeisiä vaatteitaan, jotka hän sitten pakkasi kahteen jo lähes täyteen matkalaukkuun.

Sitä katsellessa tajusin tietysti heti, että näin nöyryyttävällä tavalla avioliittoni päättyi, mutta seuraavina viikkoina ainoa kokemani tunne oli lamaannuttava häpeä.

En itkenyt, en raivonnut. En edes ihmetellyt.

Kaikki se tuli vasta myöhemmin.

Samana aamuna, kun mieheni jätti minut, menin töihin tavalliseen tapaan, taisin osallistua johonkin kokoukseenkin ellen peräti johtaa sitä, mutta varma en voi olla. Ties vaikka tein tärkeitä päätöksiäkin, jaoin tehtäviä ja sitä rataa, mutta sitäkään en varmuudella pysty sanomaan.

Muistan hyvin hämärästi sen mitä seuraavaksi tapahtui: istuin vakipaikallani ja tuijotin tietokoneen näyttöä enkä pystynyt liikahtamaan, en edes ajattelemaan. Senkin muistan, kun joku kysyi huolestuneena onko kaikki hyvin, mutten pystynyt avaamaan suutani vastatakseni.

En tiedä kuka otti yhteyttä henkilöstöosastolle, mutta muistan että minut vietiin taksilla työterveyslääkärille.

Ensin muutama viikko sairauslomaa, sitten viiden viikon kesäloma, ja edelleen tunsin valtavaa häpeää ja olin lamaanuksesta jollain tapaa toimintakyvytön.

Kuin lasisen juustokuvun suojissa vastasin kyllä puhelimeen, kerroin tapahtuneesta kun kysyttiin, avasin oven kun ovikello soi, otin vastaan tulppaanikimppuja ja rasvaisia leivonnaispusseja, latasin kahvinkeitin ja istuin keittiön pöydän ääressä valmiina vastaamaan kuuliaisesti tiedusteluihin voinnistani.

Kuulin myös omat sanani, vaikka ne tuntuivat tulevan jostain kaukaa. Ääni oli vieras kuin joku toinen olisi yksitoikkoisesti vastaillut minulle osoitettuihin kysymyksiin.

Lasikuvun läpi näin pahoittelevia hymyjä ja kuulin ystävällisiä sanoja, joiden mukaan minun pitäisi *puhua asiasta* ja *antaa itkun tulla*, niin sitten olo helpottaisi. Päivien ja viikkojen kuluessa äänet kävivät vaativammiksi ja kehottivat toimimaan milloin milläkin tavalla.

Kävisit vaikka kävelyllä. Kesä oli kukkeimmillaan, oli suorastaan helle.

Ystävät hätäilivät, soittelivat tai kävivät kylässä. Muistan että Åsa ja Erika kävivät; he tulivat yhdessä ja huomasin heidän vilkuilevan toisiaan mutten tiedä, johtuiko se minusta vai siitä mitä kerroin kun he levottomina pudistivat päätään.

Poikani Olle kävi monta kertaa muttei kysellyt mitään. Hän oli kuulemma puhunut isänsä kanssa joka oli kertonut, että olimme päättäneet erota.

En jaksanut sanoa vastaan. En huomauttanut, että ”me” emme olleet päättäneet yhtään mitään.

Jaksoin tuskin hymistä jotakin, kun Olle sanoi että hän ja Hanna olivat kovin huolissaan minusta ja että minun pitää vastata puhelimeen kun se soi. Että minun pitää yrittää syödä jotakin.

Tyttäreni Hanna soitti tietysti Malmöstä, ja vaikka hän yleensä hermostuu minuun alle aikayksikön, tällä kertaa hän kyseli kuulumisiani kärsivällisesti monta viikkoa kunnes alkoi huokailta turhautuneena siitä miten suhtauduin tilanteeseeni. Mitä jos menisin heidän luokseen Malmöhön muutamaksi päiväksi? Kalle ja pojat ilahtuisivat.

En halunnut mennä.

En muista kehottiko kukaan ryhdistäytymään. Ei sillä mitään vaikutusta olisi kuitenkaan ollut.

Heti kun puhelu oli päättynyt tai vieras lähtenyt, painuin takaisin sänkyyn. Onnistuin toisinaan nukahtamaan muutamaksi tunniksi, mikä oli autuasta, mutta yleensä vain makasin selälläni ja tuijotin kuivin silmin kattoa kaihtimet alhaalla.

Välillä kävin keittiössä, en siksi että olisin varsinaisesti tuntenut nälkää siinä helteessä joka jo tunki sisään taloon, vaan lähinnä jotta pahoinvointi menisi ohi ja saisin juotua jotain, koska vessassa käydessä huomasin että pissaa alkoi olla väriltään kuin vahvaa teetä.

Sitten menin taas sänkyyn. Torjuin ajatukset, väistelin kaikkea sitä mitä en jaksanut tuntea.

Vain yhden asian tajusin kirkkaasti noina kesäisinä viikkoina: ajan kulun. Olin piinallisen tietoinen päivämäärästä ja kellonajasta.

Vahdin tiukasti tunteja, päiviä ja viikkoja, jotka eivät suinkaan vierineet hitaasti eteenpäin, kun makasin kuivasilmäisessä yksinäisyydessäni, vaan rynnivät kauheaa vauhtia kohti määräaikaa, joka pian kuluisi umpeen. Järkkymätön lähtölaskenta kohti vääjäämätöntä ajankohtaa, jolloin kesäloma loppuisi ja joutuisin taas kohtaamaan ulkomaailman.

Tietoisuus siitä, että tuo hetki koittaisi alle yhdeksänkymmenen tunnin kuluttua, sai minut tuona elokuisena ilta-päivänä lopulta kömpimään sängystä, vaikei edes puhelin eikä ovikello soinut.

Keittiöön tulvivat auringonsäteet paljastivat säälimättä, että kaikki paitsi aika oli ollut pysähdyksissä. Tiskipöytää ja ruokapöytää peitti paksu pölykerros, ja huone oli lämmin ja tunkkainen.

Löysin kaapista näkkileipää ja jääkaapista homehtuneen juuston, josta sain leikattua palan ilman siniharmaata kasvustoa, ja nielin vaivalloisesti kuivat palat ja join lasillisen vettä. Hiki valui.

Oli niin kuuma, että oli pakko avata ikkuna. Lämmin tuulahdus käväisi ihollani, ja siinä vaiheessa luultavasti tajusin, että hylätyksi tulemisen aiheuttaman häpeän ja nöyryytyksen lisäksi sisälläni liikahti jotain muutakin. Tikittävä levottomuus ja jotain, jonka täytyi olla... surua.

Ainakin siitä päätellen, että nenä meni yhtäkkiä tukkoon ja jouduin pyyhkimään kyyneliä leuasta. Muistan parkaiseeni ääneen, kun tunsin kosteuden kädessäni, ehkä hämmästyksestä tai sitten pelkästään siitä ilosta, että mikä tahansa tunne olisi parempi kuin se lamaannuttava häpeä.

Kuin suru voisi olla helpotus.

Ehkä juuri sen vuoksi pystyin vastustamaan kiusausta palata sänkyyn, ja sen sijaan hain vaatekaapista uimapuvun, vedin kylpytakin päälle ja kymmenen minuuttia myöhemmin kuljin polkua metsän halki kohti rantaa, vaikken edes ollut päättänyt lähteä ulos.

LUKU 3

Päivä oli ollut helteinen, ja rannasta näki että uimareita oli riittänyt. Kirkuvia lokkeja lenteli täpötäysien roskapönttöjen ympärillä nokkimassa avonaisia pusseja ja rasioihin jääneitä ruoantähteitä.

Kello oli luultavasti viisi tai puoli kuusi, mutta suurin osa ihmisistä oli jo lähtenyt kotiin, varmaankin syömään, ja jäljellä oli vain muutama yksittäinen porukka.

Riisuin kylpytakin, potkaisin sandaalit jalasta ja kahlasin veteen.

Länteen oli alkanut kerääntyä pilviä ja painostava kuumuus oli viilentynyt muutamalla asteella, mutta pilvien välistä pilkotti vielä sininen taivas. Kelluin selälläni lämpimässä vedessä, suljin silmät ja tunsin miten vesi kannatteli minua kunhan vain hengitin rauhallisesti.

Mietin, että mitä jos jättäisi kaiken.

Kun ensimmäiset sadepisarat osuivat otsaan, hätkähdin, avasin silmät ja vilkaisin rantaa. Viimeisetkin ihmiset olivat keränneet tavaransa ja kiiruhtivat nyt tyhjästä kylmälaukut käsissään ja kylpytakin helmat heiluen kohti pysäköintialuetta. Joku pysähtyi ja kääntyi katsomaan minua. Hän huitoi käsillään ja näytti huuhtavan jotakin, mistä en saanut selvää korvat veden alla, ja kun sitten nostin pään, hän oli jo lähtenyt vauhdilla muiden perään.

Edelleen lasikupuni alla tarkkailin hajamielisesti sadepisaroita, joita hetken päästä alkoi putoilla niin rankasti että

vedenpinta kupli. Tajusin ajautuneeni melko kauas, joten käännysin ja lähdin uimaan kohti rantaa. Olen ihan kohtuullisen hyvä uimari, mutta nyt etenin kovin hitaasti; viikkokausien syömättömyys ja liikkumattomuus olivat ilmeisesti vaatineet veronsa, ja jokainen uimaliike oli kömpelö ja kankea. Uin voimien säästämiseksi aina välillä selkää, ja jossain vaiheessa huomasi, että pilvet olivat kerääntyneet tasaisen harmaaksi massaksi ja voimistuva tuuli sai vedenpinnan lainehtimaan.

Siinä samassa, kun tunsin pohjan jalkojen alla, tuulenuuska tarttui puunlatvoihin niin että ne taipuivat, ja kun tärkein jaloin kahlasin rantaan, taivas metsänreunan yllä oli muuttunut sinimustaksi.

Vedin hölmistyneenä kylpytakin päälle ja yritin nopeasti ravistella hiekkaa toisesta jalasta ennen kuin työnsin sen sandaaliin. Eihän kotoa lähtiessä ollut näkynyt mitään merkkejä ukonilmasta? Vai oliko...? Hiostavaa kyllä oli, mutta siihen olin jo tottunut.

Siinä samassa sinimustaa taivasta vasten leimahti muutama salama, ja aivan liian pian niiden perään kuului uhkaavaa jyryää.

Olin ensimmäistä kertaa ulkona moneen viikkoon, joten ajatus takkuili enkä siihen hätään muistanut ollenkaan miten ukonilmalla pitää toimia. Pää oli tyhjä kuin painepesurin jäljiltä ja järki seiso. Sen verran sentään tajusin, että rannalta oli päästävä pois ja heti.

Hypin yhdellä jalalla yrittäen samalla tunkea sandaalin toiseenkin jalkaan ja olin jo kaatua mutta pysyin kuin pystyinkin pystyssä.

Seuraavassa hetkessä salama valaisi taas rannan, ja sitä seurasi niin hurja ryske, että säikähdin ihan kunnolla. Yritin kuumeisesti muistaa ohjeita ukonilman varalta ja katselin samalla epätoivoisena ympärilleni:

Vältä avonaisia paikkoja.

Älä suojaudu korkeiden puiden alle.

Vesi johtaa sähköä.

Kun en pystynyt päättämään mihin suuntaan juosta, jäähmetyin paikalleni ja ajatukset pyörivät päässä samaa rataa.

En tiedä mitä seuraavaksi tein. Ehkä yritin rynnätä vesirajaan välttääkseni metsänreunan korkeita puita, tai saatoin yhtä hyvin juosta metsänreunaan välttääkseni vettä. Tai siten vain seisoin keskellä rantaa kauhusta kankeana.

En yhtään tiedä.

Sen kuitenkin tiedän, että lakkasin hetkeksi olemasta olemassa, kun salama iski minut maahan.

Jälkeenpäin olen usein ajatellut, että salama joka melkein tappoi minut koitui itse asiassa pelastuksekseni. Kuin reistailevan tietokoneen olisi käynnistännyt uudelleen. Tajusin sen kuitenkin vasta paljon myöhemmin, kun ylipäättään kykenin taas loogiseen ajatteluun.

Selkein muistoni koko tapahtumasta näin jälkikäteen on haju jonka tunsin kun virkosin. Kärventyneiden ihokarvojen ja rikin lemu joka kirveli nenää jo ennen kuin sain silmät auki.

Samoin tunne siitä kuin hevonen olisi potkaissut rintakehään.

Senkin muistan, että kädet ja jalat olivat puuduksissa, mutta samalla niitä pisteli kuin jokin olisi ryöminyt sisuksissani, sen paremmin en osaa tunnetta kuvailla. En koskaan unohda sitä. Kuin jokainen lihas olisi krampannut ja menettänyt kaiken voimansa.

En edelleenkään käsitä, miten lopulta pystyin nousemaan ja hoipertelemaan kotiin. Niin kuitenkin tein, sillä seuraavana aamuna heräsin omasta sängystä kosteassa uimapuvussa, aamutakissa ja jalat hiekkaisina. Toisessa jalassa sandaali, toisessa ei.

Kaikki oli taas ennallaan.

Kaikki oli toisin.

LUKU 4

En kertonut salamaniskusta kenellekään. Tilanne oli jo muutenkin johtanut siihen, että läheiseni pitivät minua ongelmatapauksena, ja ihan syystä. Myötätunto minua kohtaan alkoi ehtyä saman kaavan mukaan kuin uhri aina ajan myötä muuttuu rasitteeksi.

Eivät ihmiset loputtomiin jaksaa. Eikä heitä voi siitä syyttää. Joten en kertonut kenellekään.

Lääkärissä olisi varmaan pitänyt käydä, mutta kun minulla ei ollut muita oireita kuin kärventyneet nenäkarvat ja aristavat jalkapohjat. Hetken epäilin itsekin tapahtunutta, kun ajattelin ettei salamaniskusta voi selvitä hengissä, mutta nopealla nettihauulla kävi ilmi, että voi hyvinkin. Ihminen on ilmeisesti sen verran sitkeää tekoa, ettei moinen pikkuasia kuin miljoona voltia läpi kehon vie hautaan.

Petos onkin sitten toinen juttu.

En pysty selittämään, mitä sitten tapahtui. Tiesin kuitenkin jo seuraavana aamuna suihkussa, kun vedenpyörteet huuhtelivat hiekat viemäriin, että jokin oli muuttunut. Salamaniskulla oli muitakin seurauksia kuin aristavat jalkapohjat.

Minulla oli outo tunne, että kaikki ympärilläni oli niin kuin ennenkin ja silti täysin erilaista. Sampoo tuoksui niin vahvasti, että jouduin tarkistamaan pullosta oliko se sitä samaa sampoota jota normaalisti käytin. Virtaavan veden kosketus kasvoilla, sormet kun haroin märkää tukkaa, frotee-

pyyhe ihoa vasten: tunsin ne niin vahvasti kuin olisin kokenut ne ensimmäistä kertaa.

Vaatteiden sijaan vedin päälleni saman kylpytakin ja menin keittiöön.

Totesin hajamielisesti, etten tällä kertaa söisikään puolta purkillista tonnikalaa tai kovettunutta leipäpalaa jonka huuhtoisin alas lasillisella vettä, kuten pari viime kuukautta olin tehnyt, vaan avasin kahvipaketin ja nuuhkin ahnaasti kahvin tuoksua. Kahvinkeittimen poristessa otin pakastimesta hapanleivän mutta panin sen saman tien takaisin. Sen sijaan nappasin sieltä pussillisen pullia, jotka työnsin mikeroon.

Mikron kilahdus, kun pullat olivat sulaneet, kuulosti kristallinkirkkaalta, ja muistan ajatelleeni että ääni oli kaunis.

Silmät kiinni upotin hampaat lämpimään vehnätaikinaan, ja kardemumman maku valtasi minut selvempänä ja tuoksuvampana kuin koskaan, kuin muistona lapsuudesta. Nuolenkärki joka ammuttiin läpi koko maallisen olemassaoloni, joka lävisti jokaisen version minusta, jokaisen vuosimallin, kunnes lopulta osui suoraan sydämeen tässä uudestisyntyneessä ihmisessä, joka nyt istui pöydän ääressä omakotitalon keittiössä Nackassa Tukholman kupeessa.

Yksin.

Mieheni oli aloittanut uuden elämän eikä palaisi. Ensimmäistä kertaa en väistellyt ajatusta. Ryhdyin oikein kunnolla muistelemaan, mitä oli tapahtunut sen jälkeen kun hän jätti minut.

Hän vain pakkasi vaatteensa ja lähti sinä aamuna pari kuukautta aiemmin kun oli ensin räjäyttänyt pommin. Hän ei pyydellyt anteeksi työntäessään käteni sivuun kun yritin estää häntä lähtemästä, ja kysymykseni ja vastustukseni kaikeivat kuuroille korville. Sitten hän jätti taakseen kolmenkymmenen vuoden avioliiton ja jatkoi elämäänsä.

Reilun viikon päästä hän palasi.

Kunnollisen naisen kosto on suloinen!

Kun keski-ikäinen, velvollisuudentuntoinen nainen muuttuu kirjaimellisesti kuin salamaniskusta, kukaan ei ole turvassa. Vähiten hän itse.

Huippusuositun Doggerland-sarjan luoja Maria Adolfsson on pannut uuden vaihteen silmään ja kirjoittanut hauskan, oivaltavan ja jännittävänkin ihmissuhderomaanin Fay Weldonin *Naispaholaisen* henkeen.

”Hykerryttävä romaani naisesta, joka joutuu arvioimaan elämänsä uudelleen. Mukana erittäin viihdyttävä kosto!”

KAPRAKT

”Jos pidät Moa Hergrenin kirjoista, pidät taatusti tästä. Kerronta tempaisee heti mukaansa – ja hitsi, mikä loppu!”

MILLYMYS_BOOKS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7747-9